

Οιθνηναικό μωδιόρουμε

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)
 'Η λιποθυμία του Λεάνδρου κράτησε ως τὸ πρῶτο. Κοντὰ τὸ
 ἡμέρωμα ἄρχισε νὰ συνέρχεται...

'Ο πατέρας του, πὺ στριφογύριζε μέσα στὸ σπίτι, σὰν ἐρε-
 θισμένο θῆριο, πηγαίνοντας πότε στὸ δωμάτιο τοῦ Λεάνδρου
 καὶ πότε στὴν κρεβατοκάμαρά μου, τὸ ἔδωσε, μόλις τὸν εἶδε
 ν' ἀνοίγη τὰ μάτια του, ἕνα ποτήρι νερὸ, μέσα στὸ ὅποιο εἶχε
 ρίξει λίγο κονιάκ.

Στὴν ἀρχὴ ὁ Λεάνδρος φαίνονταν σὰν νὰ μὴ θυμόταν τίποτα.
 Κύτταζε τὸν πατέρα του σαστισμένος.

'Ἄξαφνα τὰ θυμήθηκε ὅλα καὶ γύρισε τὸ κεφάλι του πρὸς
 τὸν τοῖχο.

'Ο Ἀρτέμις κατάλαθε τι συμβαίνει.

'Ὡστόσο δὲν θύμασε.

Ἐβριση δικαιολογημένη τὴ στάσι αὐτὴ τοῦ γιοῦ του. "Ἐ-
 σκυψε μάλιστα κοντὰ του καὶ τὸν ρώτησε:

—Πῶς εἶσαι τώρα, Λεάνδρε; Εἶσαι καλύτερα;

—Ναί, ἀπάντησε σιγανά ὁ Λεάνδρος.

—Δὲν θέλεις τίποτα;

'Η φωνὴ τοῦ Ἀρτέμις ἔτρεπε καθὼς μιλοῦσε.

—"Ὀχι, ἀπάντησε ὁ Λεάνδρος. Λίγο νερὸ μόνον...

Τοῦ πήγε ἕνα ποτήρι νερὸ ἀκόμα.

'Ο Λεάνδρος τὸ ἔπιε καὶ ζήτησε κι' ἄλλο.

—Διψῶ... διψῶ τοῦτό! εἶπε. Καὶ τὰ μάτια μου κλείνουν. Εἶνε
 τόσο βαρὺ τὸ κεφάλι μου!

'Ο Ἀρτέμις ἀνησούχησε.

—Θὰ πάω νὰ φωνάξω τὸ γιατρό, εἶπε στὸ γιοῦ του.

'Ο Λεάνδρος τὸν κύτταξε ξαφνιασμένος, σὰν νὰ τὸν ρωτοῦ-
 σε: "Καὶ τί θὰ πῆς στὸ γιατρό; Πῶς θὰ τοῦ δικαιολογήσης
 τὸν τραυματισμὸ μου;"

'Ο Ἀρτέμις μάντεψε ἀμέσως τὴ σκέψι τοῦ Λεάνδρου.

—Μὴν σ-ησυχῆς, τὸν εἶπε. Θὰ πύδω πὺς παραπτώσεις οὐ
 σκοτάδι, ἔπεισε καὶ χτύπησε στὴν ἀκρὴ τοῦ κρεβατιοῦ.

'Ο Λεάνδρος δὲν ἀπάντησε.

'Ὡ ἔκανε φρικτὴ ἐντύπωσι ἡ εὐκολία μὲ τὴν ὁποία δεχόταν
 νὰ πῆ ψέμματα ὁ πατέρας του.

—"Ἔτσι πρέπει νὰ γίνῃ, συνέχισε ὁ Ἀρτέμις. Δὲν συμφωνεῖς
 καὶ σὺ, Λεάνδρε;

'Ο Λεάνδρος κούνησε τὸ κεφάλι του.

—Μπράβο, παιδί μου! Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ λέμε
 τὰ οικογενειακά μας στοὺς παληκομπογιαννίτες.
 Μπράβο!...

Σώπασε γιὰ μιά στιγμὴ καὶ κατόπιν ἐξακολού-
 θησε:

—Φταῖς κι' εἰσὺ, Λεάνδρε...

'Ο Λεάνδρος κάρφωσε πάνω του τὸ βλέμμα του,
 γεμάτο θυμὸ.

—Ναί, ναί. Ξαναῖο ὁ Ἀρτέμις. Φταῖς κι' εἰσὺ,
 παιδί μου. Φέρθηκες ἀσχημα. Ποῖος ἔχει τί σοῦ
 πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ. Παρεήγησες τὸν πατέρα σου.
 Φαντάστικες, φαντάστικες... ποῖος ἔχει τί... Λοι-
 πὸν δὲν εἶχες δικήν... 'Η μητέρα σου ἐπιε λίγη
 μύρα παραπάνω, ζαλιστικὴ
 καὶ προσπαθοῦσα νὰ τὴν πλα-
 γιάσω στὸ κρεβάτι της... Αὐ-
 τὸ εἶν' ὄλο... Κιτάλοσες τώρα;

'Ο Λεάνδρος δὲν τοῦδῶσε ἀ-
 πάντησι.

Τοῦ προενοῦσε ἀγρία ἡ ἀ-
 διαντροπία αὐτὴ τοῦ πατέρα
 του, νὰ λή τὸ ἕνα ψέμμα πάνω
 στ' ἄλλο.

'Ἰκανοποιημένος ἀπ' τὴ φλυ-
 αρία του ὁ Ἀρτέμις, σηκώθη-
 κε ἀπ' τὸ κρεβάτι πὺ καθό-
 τανε καὶ εἶπε στὸ γιοῦ του:

—'Εγὼ θὰ πάω γιὰ τὸ για-

—Δὲν ἀντέγω πειά!... Θὰ τρελλαθῶ, ναί, θὰ τρελλαθῶ!...

τρῶ. Πρέπει νὰ δῆ τὸ τραῦμα σου. Στὸ μεταξύ αὐτό, θὰ σοῦ
 κρατήθῃ συντροφιά ἡ καμαριέρα. Θὰ πάω νὰ τὴν ξυπνήσω...

—"Ὀχι, ὄχι! φώναξε ὁ Λεάνδρος.

'Ο Ἀρτέμις κοινοστάθηκε ξαφνιασμένος.

—Γιατί; ρώτησε. Γιατί; Δὲν θές νάχῃς κάποιον κοντὰ σου;

—Ναί, εἶπε ὁ Λεάνδρος.

Καὶ συμπλήρωσε πρὸς τὴν ἑσφάρα:

—'Ἡ μητέρα μου!

'Ο Ἀρτέμις ἀσπίσε. Μὰ ἔκρυψε τὴ σαστισμάρα του. Νόμισε
 πὺς εἶχε ξεγελήσει τὸ γιοῦ του, μ' ὅσα τοῦ εἶπε καὶ ἔξεν ἤθελε
 νὰ τὸν κἀν πάλι νὰ ὑποψιασθῇ τίποτα.

—Καλὰ, καλὰ, εἶπε μ' ἄδιαφορία τόχα. "Ἄς γίνε τὸ θέλημά
 σου..."

Καὶ τράθηξε πρὸς τὴν πόρτα.

Μὰ ἐκεῖ ἀτάθηκε ἀτόμοτα. Γύρισε πρὸς τὸ Λεάνδρο καὶ τοῦ
 εἶπε, σὰν νὰ τὸ θυμήθηκε ἄξαφνα:

—Χμ... Κι' ἂν ἡ μητέρα σου κοιμάται; Θες νὰ τὴν ξυπνήσω;

'Ἡταν βέβαιος πὺς ὁ Λεάνδρος θάλεγε ὄχι, πὺς θ' ἀρνιότα-
 νε. Μὰ ὁ Λεάνδρος ἐπέμεινε:

—Ναί, ξυπνήστε τὴν. Θέλω νὰ δῶ τὴ μητέρα μου...

—Καλὰ, παιδί μου.

Λέγοντας τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια, εἶχε πάρει πάλι τὴν σκλη-
 ρὴ κι' ἀπάνθρωπὴ ἔκφρασι του. Μολαταῦτα, τράθηξε ἴσια πρὸς
 τὴν κρεβατοκάμαρά μου.

'Ἡταν αἰγούρος πὺς θὰ κοιμόμουν ἀκόμα. Μπήκε μέσα στὴν
 κρεβατοκάμαρη πατώντας βαρεῖα, σὰν νὰ ἤμουν κανένα πῶμα.
 Φαντάζεστε λοιπὸν τὸ ξαφνιασμὰ του, ὅταν μὲ εἶδε ν' ἀνοί-
 γω τὰ μάτια μου καὶ νὰ τὸν κυττάξω περιεργῶ!

Μόλις αὐτὴ τὴ στιγμὴ εἶχα συνέλθει ἀπ' τὸ βύθισμά μου. Τὸ
 κεφάλι μου ἦταν πολὺ βαρὺ. Οἱ βολβοὶ τῶν ματιῶν μου πονοῦ-
 σαν. "Ἐνα ἀλλόκοτο, γλυκὸ μαῶλον μούδιασμα, ἦταν χυμένο
 στὸ κορμί μου..."

'Ο Ἀρτέμις ἦταν βέβαιος γι' αὐτό καὶ πλησίασε στὸ κρεβ-
 θάτι χαμογελώντας.

—Ξυπνήσες, Φλώρα; μὸ εἶπε γλυκά. Πῶς εἶσαι τώρα, ἀγα-
 πτητὴ μου; Δὲν ἔχεις πόσο ἀνησούχησας μαζὺ σοῦ! "Ἄ, ἐκεῖνὴ
 ἡ καταραμένη ἡ μύρα! Σὲ ζάλισε πολὺ καθὼς φαίνεται κι' ἀ-

ποκοιμηθήκες ἀμέσως. "Ἡσουν τόσο βυθισμένη, ὅ-

στε δὲν θέλησας νὰ σὲ ξυπνήσω. Νόμισα πὺς θὰ

σοῦκανε καλὸ ὄπνος. Καλὰ δὲν ἔκαμα. Φλώρα;

—Ναί, εὐχαριστῶ, σὰς εὐχαριστῶ! ψιθύρισα.

—'Ἰῶς εἶσαι τώρα, παιδί μου;

—"Ὀχι τόσο καλὰ. Εἶμαι ἀκόμα πολὺ ζαλισμέ-

νη..."

—Ἄ ἤθελες νὰ κοιμηθῆς ἴσως ἀκόμα;

—Ναί. Καὶ σεις; ...

—'Εγὼ; ρώτησε παραγμένο.

—Δὲν κοιμηθήκατε ἀκόμα;

Μιλώντας, γύρισε καὶ κύτταξε
 στὸ τζάμι. "Ἐγὼ εἶχε θαμποχα-
 ράει.

—Γιατί ἀγρυπνήσατε; Ξανα-
 ρώτησα τὸν Ἀρτέμι καὶ χιλίες
 ὑποφίες πέρασαν, σὰν ἀστραπὴ
 ἀπ' τὸ μωαὸ μου.

'Ο Ἀρτέμις κούνησε τὸ κεφά-
 λι του κι' ἀναστέναξε.

Τὸν κύτταξα καλὰ-καλὰ.

—Τί συμβαίνει; ρώτησα μ' ἄ-

γανία.

'Η σκέψι μου πήγε στὸ Λεάν-
 δρο.

'Η στάσις τοῦ Ἀρτέμι με τρέ-
 μαξε. Κάτι θάχε συμβεῖ, κάτι
 τρομερὸ. Μὰ τί;

Τινάχτηκα ἀτόμοτα ἀπ' τὸ

κρεθθαί μου, έτοιμη να σηκωθώ.

—Ο 'Αρτέμις με συγκράτησε.

—Σταθήτε, αγαπητή μου. Μην κάνετε έτσι. Δεν είναι τίποτε...

—Δηλαδή; Τι έννοείτε; Τι θέλετε να πείτε; 'Εξηγηθήτε γρήγορα-γρήγορα, οσας ίκετεύη. Τι συνέβη;

—Μά τίποτε τό σοβαρό, ήσυχάστε. Μιά άπροσεξία, ένα μικροδυστύχημα...

—Δυστύχημα!

—Ναι, μά δεν είναι τίποτε σπουδαίο. Νά... δηλαδή... ο Λεάνδρος παραπάτησε, έπεσε και χτύπησε, τσαγκρούνηστηκε λιγάκι...

—Ο Λεάνδρος;

—Ναι, ναι, ήσυχάστε... Σας λέω δεν είναι τίποτα.

—'Οχι, όχι, δεν μου λέτε την αλήθεια. Θέλω να μάθω τί συμβαίνει... 'Αφήστε με να σηκωθώ... Πού είναι ο Λεάνδρος;

—Στό δωμάτιό του, αγάπη μου. Αύτός μάλιστα μ' έστειλε εδώ.

—Αύτός οσας έστειλε;

—Ναι. Μ' έστειλε να οσας παρακαλέσω, άν δεν κοιμόσαστε, να πάτε να του κρατήσετε λίγη συντροφιά, όσο να γυρίσω εγώ...

—Θά φύγετε;

—Ναι. Θά πάω... Θά πάω να φωνάξω τό γιατρό. 'Οχι γιατί συμβαίνει τίποτε σοβαρό... 'Οχι... 'Αλλά έτσι... δηλαδή...

—'Ημουν τρομερά άνησυχη.

—'Η νάρκη πού βάραινε τό κορμί μου, έφυγε άμέσως.

—Τώρα ποθούσα να τρέξω κοντά στό Λεάνδρο, να μάθω τί συμβαίνει.

—Ο 'Αρτέμις κατάλαβε πώς δεν θά μπορούσε να μ' έμποδίσει. Ούτε κι' έπεχείρησε τέτοιο πράγμα.

—Συγγνώμη, μία στιγμή να ντυθώ και θάρθω άμέσως, του είπα.

—Δέν είπα λέξι.

—Βγήκε απ' τό δωμάτιό μου και τράβηξε γιά τό δωμάτιό του Λεάνδρου.

—Γύθθηκα γρήγορα-γρήγορα, γιά να φερόσω ένα πενιούάρ. Τά ρούχα μου με βάραιναν. Τό μυαλό μου γύριζε... Ο Λεάνδρος τραυματισμένος!...

—Τί να είχε συμβη άραγε τη νύχτα;

—'Ημουν βέβαιη πώς ο ίδιος ο 'Αρτέμις είχε χτύπησει τό Λεάνδρο. Ναι, ήμουν βέβαιη γι' αυτό. Κι' ίσως τον είχε χτύπησει σοβαρά...

—'Α, Θεέ μου, Θεέ μου, τί τραγωδία!...

—Μου ρόχταν να κλάψω, να ξεφανώσω, ν' άρχισω να χτυπιέμαι. Και πάνω στην άπελπισία πού με κατείχε, σήκωσα τά χέρια μου και φώναξα:

—Θεέ μου, λυτήσου με!... 'Ελεος, Κύριε!... Δέν άντέγω πειά... Θά τρελλαθώ, ναι, θά τρελλαθώ!...

—Φόρεσα κατόπιν τό πενιούάρ με, έβρεξα τό κεφάλι μου με άρκετη κολώνια και κατέθηκα απ' τό κρεθθαί.

—Την ίδια αυτή στιγμή μπήκε στην κάμαρά μου ή καμαριέρα.

—Είχε άκούσει τά βήματα και τις κουβέντες και ζύπνησε.

—'Ηταν κι' αυτή άνησυχη γιά την πρωινή άναστάτωση του σπιτιού.

—Θέλετε τίποτα, κυρία; με ρώτησε.

—'Απ' τό στιγμή πού κατέθηκα απ' τό κρεθθαί, αισθανόμουν πάλι ένα άκατανίκητο μωδίασμα. 'Ενας γλυκός ύπνος βάραινε ξανά τά βλέφαρά μου. Θάβηλα να πλαιγιάσω κάπου και να κοιμηθώ, να κοιμηθώ με ώρες πολλές, αιώνια...

—Φέρε μου έναν καφέ, είπα στην καμαριέρα. 'Εναν καφέ βαρύ, πολύ βαρύ...

—'Ετσι μόνον θά νικούσα την ύπνηλία πού με κατείχε.

—'Η καμαριέρα δεν άργησε καθόλου. Μούφερε τον καφέ άμέσως. Κάθησα μπρός στό τραπέζι και τον έπια γρήγορα-γρήγορα γιά να συνέλθω. 'Επρεπε να διώξω από πάνω μου, με κάθε θυσία, τό βάρος του μυαλού μου και τό μωδίασμα του σώματός μου...

—Τώρα πειά ήμουν έτοιμη.

—'Εισαξα πρόχειρα τά μαλλιά μου, πού ήσαν άνω-κάτω και χωρίς να χάνω πειά καιρό, έβρεξα στό δωμάτιό του Λεάνδρου.

—'Είχα χασομερήσει σκοπίμως, γιά να φύγη τό μεταζύ ο 'Αρτέμις. Μά δεν έφυγε. Περιμενε στό δωμάτιό του Λεάνδρου όσο

να πάω.

—Τόν βρήκα εκεί πλάι στό κρεθθαί του πληγωμένου παιδιού του.

—Ο Λεάνδρος άκουσε τό βήμα μου, άν και μπήκα μέσα πολύ έλαφρά, άνοιξε τά μάτια του και γύρισε πρós τό μέρος μου.

—'Ωρμησα άμέσως κοντά του.

—Παιδί μου!

—Μου χαμογέλασε πονεμένα.

—'Εχεις χτυπήσει πολύ, παιδί μου;

—'Επενέθη ο 'Αρτέμις.

—Δέν είναι τίποτε σοβαρό, αγαπητή μου, μου είπα. 'Ενα τσαγκρούνημα. Ναι, ένα τσαγκρούνημα. 'Ωστόσο θά πάω να φερω ένα γιατρό...

—Ο Λεάνδρος δεν μίλησε.

—Θέέ μου! του είπα. 'Εχασες φαίνεται πολύ αίμα, Λεάνδρε! Είσαι τόσο χλωμός!...

—Ο 'Αρτέμις καθόταν πάνω σ' άναμμένα καρφιά.

—'Λοιπόν... εγώ πηγαίνο, είπα. Δεν θ' άργήσω. Θά πηδήσω σ' ένα ταξί και θά φερω άμέσως τό γιατρό. Κουράγιο ώστόσο... Δεν είναι ασστό ν' άνησυχούμε χωρίς λόγο... 'Ετσι δεν είναι, Λεάνδρε;

—Ο Λεάνδρος κούνησε τό κεφάλι του.

—'Ωραία! 'Λοιπόν... λοιπόν, φεύγω. Σού, αγαπητή μου, κράτησε συντροφιά του Λεάνδρου, όσο να γυρίσω. Κι' άν οσας χρειαστή τίποτα, μίλησε της καμαριέρας. 'Υποθέτω πώς ζύπνησε.

—Ναι, ζύπνησε, είπα.

—Χωρίς να πη πειά λέξι ο 'Αρτέμις, φόρεσε γρήγορα-γρήγορα τό καπέλλο του κι' έφυγε. Πριν βγη απ' την πόρτα, έφοριξε ένα παραένο βλέμμα στό Λεάνδρο. 'Ηταν ένα βλέμμα σαν ίκεσία, σαν παράκληση, ένα βλέμμα πούλεγε: «Μην πής τίποτα... Σέ παρακαλώ!...»

—Μείναμε μόνον, χωρίς να μιλάμε, ως πού άκούσαμε την πόρτα κάτω να κλείνει. Ο 'Αρτέμις είχε φύγει. 'Εσκυφα τότε πάνω απ' τό Λεάνδρο, γεμάτη άνησυχία, γεμάτη καρδιοχτύπι:

—Παιδί μου... φτωχό μου παιδί!...

—Μαμά!...

—'Εγώ φταίω... 'Εγώ είμαι ή αίτία του κακού πούγινε. Δεν έπρεπε να σου πω τίποτα, δεν έπρεπε να σε ειδοποιήσω χτές τη νύχτα...

—Σωπάτε, μαμά.

—Ναι, ναι, εγώ είμαι ύπεύθυνη γιά όλα...

—'Ω, Θεέ μου, Θεέ μου, τί συμφορά!... Πές μου, Λεάνδρε... Είσαι πολύ χτυπημένος, καλό μου παιδί; Πονεί, παιδί μου; 'Υποφέρετε;

—'Οχι, μαμά.

—Κι' όμως είσαι τόσο χλωμός! Τα ρούχα σου είναι γεμάτα αίμα. 'Α, τόν άθλιο, τόν άθλιο!... Σ' έχτυπησε αυτός, Λεάνδρε; 'Ετσι δεν είναι; Αυτός...

—Ναι, μαμά.

—'Λέει φέματα πώς έπεσε και χτύπησε στη γωνία του κρεθθαίου. Είπε ένας φεύτης, ένας φονιάς!

—Είχα αναλυθί οσά δάκρυα. Πνιγόμουν...

—Ο Λεάνδρος θέλησε να με καθησυχάση.

—'Ησυχάστε, μαμά, δεν είναι τίποτε. Θά περάση...

—Νά ήσυχάσω; 'Οχι, όχι, δεν θά ήσυχάσω ποτέ. 'Ωστε ήσαν δικαιολογημένοι οι φόβοι μου; Με είχε ναρκόσει... Είχε κακούς, άτιμους σκοπούς. Και σύ... και σύ, καλό μου παιδί, τόν έπρόλαβες, τόν έμποδίσες... 'Ω, Λεάνδρε, σ' εύχαριστώ!... Σου χρωστάω τά πάντα... Την άγνότητά μου... 'Αγαπημένε μου!...

—Πήρε τό χέρι μου και τό φίλησε.

—Τά δάκρυά μου οτάλαξαν πάνω στό μέτωπό του.

—Μην κλάις, Φλώρα, μου ψιθόρησε, κι' ή φωνή του φαιόταν σαν νάρχοταν από μακριά, πολύ μακριά.

—Πες μου, παιδί μου, με τί σε χτύπησε;

—Γιατί να σε στενοχωρώ, χωρίς λόγο, γιατί; μου άπάντησε.

—Είσαι κουρασμένος; Σέ ζαλιζώ;

—'Ω, όχι, όχι.

—Τότε, πές μου, σε παρακαλώ, με τί σε χτύπησε;

('Ακολουθεί)

Κάθησα μπρός στό τραπέζι κι' έπια γρήγορα - γρήγορα έναν βαρύ καφέ, γιά να συνέλθω...